

τεύχος 2
Απρίλης 2013

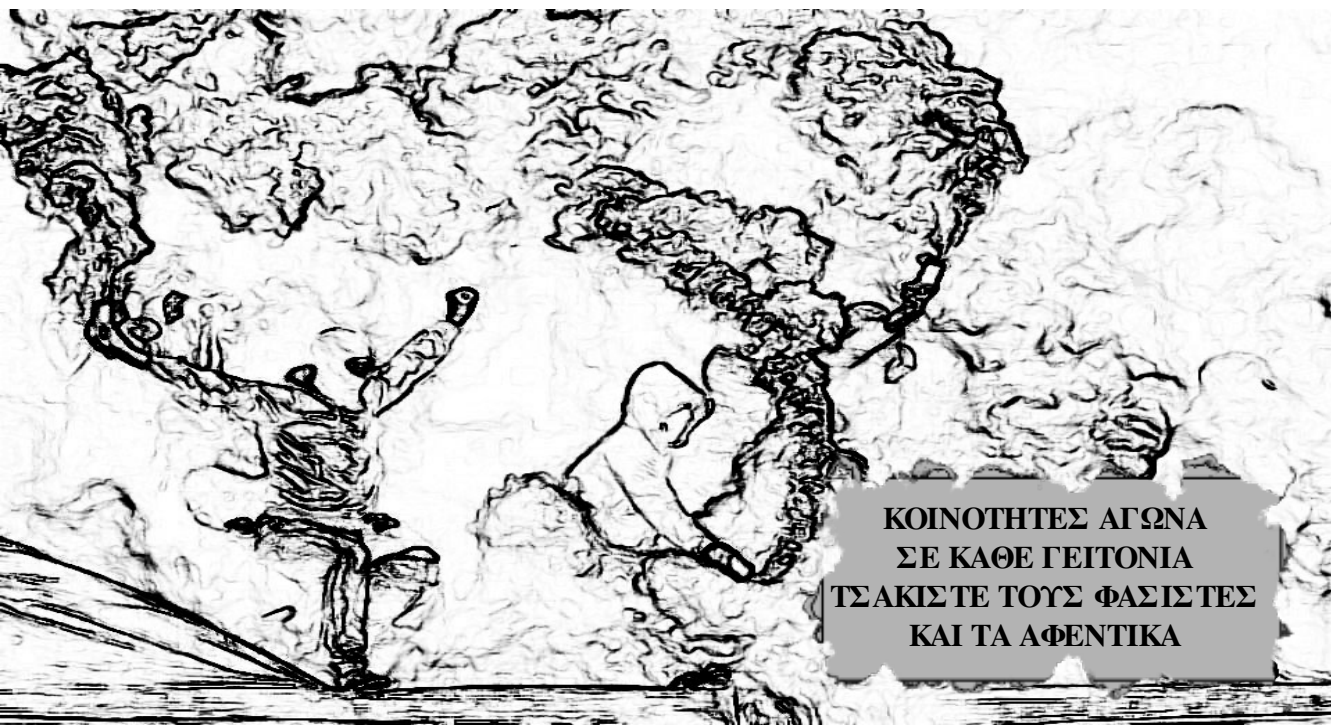
ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑΣ

ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΠΑΓΚΡΑΤΙ- ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ

Παρασκευή 1 Μάρτη 2013. Η δημοτική παράταξη των χρυσαυγιτών επιχειρεί να πραγματοποιήσει (για 1η φορά) εκδήλωση σε γραφεία που της παραχώρησε ο δήμος Αθηναίων στην οδό Φιλολάου. Εδώ και χρόνια, ξέρουν πολύ καλά ότι είναι ανεπιθύμητοι στις γειτονιές μας γι' αυτό και αναρτούν το κάλεσμά τους σε ιστοσελίδα μόλις το προηγούμενο βράδυ. Κι όμως. Μέσα από διαδικασίες οριζόντιου συντονισμού και συνεννόησης, 200 αντιφασίστες/στριες με περιφρουρημένη διαδήλωση κατά μήκος της οδού Φιλολάου συγκεντρώνονται κάτω από τα γραφεία των χρυσαυγιτών με σκοπό να μην τους αφήσουν να πατήσουν το πόδι τους στο Παγκράτι. Για 2 ώρες, οι αντιφασίστες/στριες με συνθήματα, πανό και τρικάκια καλούν την γειτονιά να πάρει θέση και να σταθεί στο πλάι των συγκεντρωμένων, ξεκαθαρίζοντας ότι πρακτικές ρατσιστικού μίσους και κανιβαλισμού δεν χωράνε στις περιοχές μας.

Και αφού οι νεοναζί δεν τόλμησαν να φανούν πουθενά, έστειλαν τα ένστολα αδελφάκια τους. 7 διμοιρίες ΜΑΤ και 2 συμμαορίες ΔΕΛΤΑ εισβάλλουν στις γειτονιές μας και επιχειρούν να διαλύσουν την συγκέντρωση ώστε τα φιλαράκια τους οι χρυσαυγίτες να κάνουν την εκδηλωσούλα τους. Ατυχής έμπνευση! Οι αντιφασίστες/στριες έχοντας καταφέρει την πολιτική ακύρωση της παρουσίας των φασιστών στην Φιλολάου, κινούνται με διαδήλωση στους κεντρικούς δρόμους του Παγκρατίου. Πίσω από το σκυλόλοι των μπάτσων εμφανίζονται 10 φασιστοειδή που για 45 λεπτά προσπαθούν απεγνωσμένα ν' ανοίξουν την πόρτα του κτιρίου που οι αντιφασίστες έχουν μπλοκάρει με λίγη... πολυουρεθάνη!

Η μαζική πολιτική κίνηση των αντιφασιστών/στριων στο Παγκράτι την 1η Μάρτη ήταν μια ακόμα μάχη ενάντια στην τρομοκρατία των φασιστικών ορδών και των ένστολων συνεργατών τους. Μια μάχη ανάμεσα σε πολλές άλλες που δίνονται καθημερινά στις γειτονιές μας από όσους και όσες ορθώνουν το αναστημά τους μέσα από συλλογικές μορφές αγώνα: στη γειτονιά, την πλατεία, το σχολείο, τον εργασιακό χώρο. Μια μάχη ενάντια στον φόβο και την απάθεια, τις διακρίσεις και τον κανιβαλισμό. Μια μάχη για το ριζωμα της αλληλεγγύης και της αυτοοργάνωσης, της συλλογικότητας και της σύγκρουσης σε κάθε γωνιά των γειτονιών μας. Μάχες αναπόσπαστες από τον ευρύτερο πόλεμο ενάντια στους φασίστες και το κράτος τους, τα αφεντικά και τα τσιράκια τους: μπάτσους, εισαγγελείς, ρουφιάνους των ΜΜΕ. Πόλεμος ενάντια στον φόβο, την φτώχεια, την εξαθλίωση, τον φασισμό!

**ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ
ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

νέα και ιστορίες
από τους τοίχους
των γειτονιών

ΣΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΜΑΥΡΟΚΟΚΙΝΗ
ΚΛΟΤΣΙΑ

ΑΥΤΗ Η ΓΕΙΤΟΝΙΑ
ΕΧΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ
ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ★

ΚΑΞΕΙΔΙΑΡΗ ΣΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ ΚΛΟΤΣΙΑ...

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ
ΑΝΑΤΡΟΠΗ. ΓΑΥΚΕ ΜΟΥ

ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΝΑΖΙ
ΜΕΖ' ΤΗΝ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ

ΠΕΤΑ ΤΗ ΑΠΟ ΤΟ
ΠΑΡΑΘΥΡΟ

ΦΤΟΧΟΙ-ΤΡΕΛΟΙ-ΑΝΤΙΝΑΖΙ

ΝΑΖΙ ΣΤΟ ΣΚΟΠΕΤΟ; ΜΟΝΟ ΝΕΚΡΟΣ

ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΟ
ΚΑΙ ΚΛΟΤΣΙΕΣ
ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Η εθνική ενότητα
είναι μια παγίδα
ει γροθιάρησι δε
έχουν πατρίδα

ΕΤΣΙ ΚΙ ΑΜΙΟΣ Η ΓΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΚΟΚΚΙΝΗ
ΑΠ' ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΝΑΖΙ ΑΝΤΙΓΑ

67α αστυνομία
δεν έχει κανένα...

Σε λίγο καιρό θα 'ρθει η ώρα που θα κληθείς κι εσύ με τη σειρά σου να συμπληρώσεις αυτό το περιβόητο μηχανογραφικό. Σε περιόδους ανεργίας και γενικευμένης ανασφάλειας μια επαγγελματική προοπτική φαντάζει "σωτήρια": **"ΓΙΝΕ ΜΠΑΤΣΟΣ, ΓΙΝΕ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ!"**
...Οι επαγγελματίες δολοφόνοι είναι δουλειά με μέλλον!

“Στο κάτω-κάτω μια δουλειά είναι κι αυτή”

Ποιά είναι όμως πραγματικά η δουλειά των μπάτσων και των κάθε λογής στρατιωτικών;

Για τους μεν είναι να διατηρούν την έννομη τάξη με τη χρήση βίας και να βεβαιώνουν πως τηρούνται οι νόμοι, τους οποίους η κυριαρχία έχει δημιουργήσει, προκειμένου να προστατεύονται τα αφεντικά και η ιδιοκτησία τους. Να είναι η αμυντική γραμμή του κράτους απέναντι στους καταπιεσμένους αυτού του κόσμου και αυτοί που το προστατεύουν από την οργή τους. Είναι εδώ για να επιτίθενται σε ανθρώπους που διεκδικούν αυτά που τους ανήκουν και αγωνίζονται για μια αξιοπρεπή ζωή, για να σε κοζάρουν περίεργα και να ζητούν τα στοιχεία σου επειδή δεν τους αρέσει η φάτσα σου, να βασανίζουν και να βιάζουν μετανάστες και μετανάστριες, να σκοτώνουν μαθητές (Μ. Καλτεζάς, 1985, Α. Γρηγορόπουλος, 2008) και να κάνουν, με το αζημίωτο πάντα, πλάτες στα νταβατζηλίκια και το πρεζεμπόριο.

Αντίστοιχα, ο στρατός ως μηχανισμός λειτουργεί με βάση την απόλυτη πειθαρχία, την ιεραρχία και την επιβολή. Είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την ύπαρξη και τη λειτουργία του έθνους-κράτους και ένα από τα πιο "αποδοτικά" πεδία αναπαραγωγής της εξουσίας, των επίπλαστων διαχωρισμών και του εθνικού μίσους. Έχε επίσης στο νου σου ότι όταν ξεσπά ένας πόλεμος, πάντα κρύβονται οικονομικά

συμφέροντα από πίσω. Είσαι πράγματι πρόθυμος να σκοτώσεις ανθρώπους για να γεμίσουν οι τσέπες των ισχυρών; Οι εθνικιστικές και милитарιστικές αξίες βασιλεύουν μέσα στα στρατόπεδα και η πειθαρχία σε αρρωστημένους και κομπλεξικούς ανώτερους είναι επιβεβλημένη. Κάτι παραπάνω για όλα αυτά θα μπορούσαν να πουν σίγουρα οι δεκάδες αυτοκτονίες (νέο)στρατευμένων μέσα στα ελληνικά στρατόπεδα...

“Δεν πολυθέλω μωρέ αλλά είναι η πιο εύκολη λύση”

Σε κάποια μυαλά πάντως σίγουρα δεν φαντάζει πολύ εύκολο να επιλέξεις να κάνεις μία δουλειά στην οποία αντί να είσαι ενάντια σε αυτούς που σε εκμεταλλεύονται γίνεσαι προστάτης και υπηρέτης τους. Σίγουρα δεν είναι μία ακόμη επιλογή "καριέρας" αλλά μία ξεκάθαρη προδοτική θέση στον κοινωνικό και ταξικό πόλεμο. Το κράνος σου και τα όπλα σου φωνάζουν δυνατώτερα από 'σένα για το ξεπούλημα της τάξης σου και την υποταγή σου στους εκμεταλλευτές αυτής της κοινωνίας. Είσαι αυτός που όταν χρειαστεί θα βγάλεις τα όπλα ενάντια στο λαό, όπως συνέβη άλλωστε πολλές φορές στο παρελθόν σε όλον τον κόσμο. Η εκπαίδευση σου πάντως θα σε βοηθήσει σίγουρα να ανταπεξέλθεις, καθώς θα 'χεις μάθει από πρώτο χέρι την υποταγή, το γλύψιμο, την τσογλανιά και το ρουφιανιλίκι. Αρκεί όμως που θα μπορείς να πουλάς μούρη κι εξουσία σε εξαθλιωμένους, ανυπεράσπιστους και σε όσους αγωνίζονται για έναν καλύτερο κόσμο.

“Θα κάνω σωστά τη δουλειά μου, δεν θα 'μαι σαν τους άλλους”

Αυτή η σκέψη δεν έχει καμία λογική καθώς κανένας μπάτσος ή караβανάς δεν είναι ελεύθερος να πράττει σύμφωνα με τον προσωπικό του κώδικα αξιών. Μια ζωή άλλοι θα αποφασίζουν για 'σένα και εσύ θα κάνεις οτιδήποτε κατόπιν εντολής. Εντολές να τρέξεις, να σταματήσεις, να κυνηγήσεις, να χαλαρώσεις, να σκύψεις το κεφάλι, να σηκώσεις το χέρι. Πάντα θα υπάρχουν ανώτεροι πάνω από το κεφάλι σου κι εσύ, αν δε θες να χάσεις τη δουλίτσα σου, θα τους γνέφεις πάντα καταφατικά.

Πάντως για να μην εθελουφλούμε ο πολιτισμός των στρατοπέδων δεν βρίσκεται μόνο μέσα σ'αυτά και η ιδιοσυγκρασία του μπάτσου δεν συναντάται μόνο σε ένστολα καθάρματα. Διαχέεται και νομιμοποιείται σε πολλά κοινωνικά πεδία, στο σχολείο, στην οικογένεια, σε μια βόλτα στο κέντρο της πόλης. Στις υποχρεωτικές παρελάσεις και τις πρωινές προσευχές, στις ενημερωτικές ημερίδες στρατιωτικών στα σχολεία, στην εικόνα εκατοντάδων μπάτσων να περιφρουρούν δημόσιες συγκεντρώσεις και στις αστυνομικές περιπολίες στις γειτονιές μας. Είναι στο χέρι μας να πορευτούμε προς την κατάργηση κάθε ιεραρχικού και καταπιεστικού μηχανισμού και τρόπου ζωής, να αρχίσουμε να ζούμε ανατρεπτικά, ελεύθερα, αλληλέγγυα και αυτοοργανωμένα. Να σταθούμε απέναντι από τους καταπιεστές μας και όχι δίπλα τους. **Η μόνη μας θέση είναι στους δρόμους του αγώνα, σε κανένα στρατόπεδο και σε κανένα αστυνομικό τμήμα. Κανένα αφεντικό, κανένας εξουσιαστής, κανένας από τους από πάνω αυτού του κόσμου ας μην υπολογίζει σε 'μας...**

****Για του λόγου το αληθές...και το σχολείο βάζει το χεράκι του! Τον Οκτώβριο του 2012 μαθητές δημοτικού, γυμνασίου και λυκείου από διάφορα σχολεία του Βύρωνα παρακολούθησαν σεμινάρια πρώτων βοηθειών από τους απόφοιτους της Σχολής Αξιωματικών Νοσηλευτών, στο στρατόπεδο Σακέτα. Οι μαθητές του Βύρωνα είχαν την "ευκαιρία" να έρθουν σε επαφή με τον πολιτισμό των στρατοπέδων, είδαν ομοίωμορφους αξιωματικούς, γαλόνια στους ώμους και τον βαθμό ιεραρχίας που αυτά συμβολίζουν, είδαν ανώτερους και κατώτερους, έμαθαν ότι ο στρατός είναι "καλός" και προστατεύει τη χώρα μας από τους "κακούς" εισβολείς. Απλώς ας αναλογιστούμε, πόσο αθώες είναι τελικά αυτές οι εκπαιδευτικές συναντήσεις μαθητών-αξιωματικών, οι παρελάσεις, οι στοιχίσεις και τα πρωινά κηρύγματα μετά την προσευχή? - Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή καταστάσεις μόνο τυχαία δεν είναι!-**

Τα κοιτάσματα χρυσού που υπάρχουν στο υπέδαφος της περιοχής δεν άφησαν ασυγκίνητες τις ύαινες της χρυσοθηρίας οι οποίες αφού απέτυχαν να δελεάσουν τους κατοίκους με τις δήθεν αναπτυξιακές παραούφες τους, είπαν να το ριζούν στη στυγνή τρομοκρατία. Η ανυποχώρητη στάση των κατοίκων της περιοχής ήταν κι είναι αδιαπραγμάτευτη όλα αυτά τα χρόνια (δεκαετίες τώρα) που ο τόπος τους μήθε στο στόχαστρο των ντόπιων και ξένων μεγαλοεπενδυτών.

Οι συμφωνίες που έχουν κάνει οι ελληνοκαναδοί επενδυτές με το ελληνικό κράτος προβλέπουν ότι το αρχέγονο δάσος των Σκουριών πρέπει να μετατραπεί σε ένα απέραντο εργοτάξιο εξόρυξης κι επεξεργασίας χρυσού κι άλλων μεταλλευμάτων σε βάρος του περιβάλλοντος και των κατοίκων της περιοχής. Και φυσικά τεράστια κέρδη γι' αυτούς κι όλο το συρφετό, που εξακολουθεί χυδαία να παραγαλίζει τις προσαγές των αφεντικών του. Κι έτσι ένα ολόκληρο πλέγμα σαπίλας, διαπλοκής κι εκμετάλλευσης πλασάρεται ως η μοναδική λύση σ'ένα αδιέξοδο που οι ίδιοι έχτισαν. Τα επιχειρηματικά συμφέροντα βαφτίζονται «εθνικοί στόχοι», οι μεγαλοεργολάβοι σε εθνοσωτήρες και οι αντιστεκόμενοι κάτοικοι (ακόμα κι αν μιλάμε για κοινωνίες ολόκληρες) σε τρομοκράτες κι εγκληματίες.

Για να ξεκαθαρίσουμε κάποια πραγματάκια... Οι μόνοι τρομοκράτες είναι αυτοί που καταδικάζουν σε θάνατο τους κατοίκους και τα δάση αυτής της περιοχής και κάθε άλλης γωνιάς του πλανήτη. Κι αυτό τον τίτλο, τον έχουν κερδίσει επάξια με τα έργα και τις ημέρες τους, όλοι εκείνοι που δε διστάζουν να υπαγορεύουν και να επιβάλλουν το δικό τους νόμο. Το νόμο του κέρδους και της εκμετάλλευσης, το νόμο της καπιταλιστικής κερδοφορίας και της φίμωσης των αντιστεκόμενων.

Αντιστεκόμενοι, που ευτυχώς, αφθονούν στην Χαλκιδική, καθιστώντας καθημερινά σαφές ότι η ανθρωπινή ζωή κι αξιοπρέπεια μπαίνει πάνω από τα μηδενικά των εσόδων των εκμεταλλευτών. Δίνοντας ασταμάτητα έναν δίκαιο αγώνα, κομμάτι του οποίου γίνονται όλοι κι όλες, ανεξάρτητα καταγωγής, φύλου, κοινωνικής θέσης κι ηλικίας. Μοιραία, λοιπόν, οι μαθητές κι οι μαθήτριες αντιλαμβάνονται τα σημεία των καιρών, δεν μπορούσαν παρά να διαλέξουν πλευρά. Και διάλεξαν. Την πλευρά του αγώνα και της αντίστασης, της αξιοπρέπειας και της σύγκρουσης. Πλάι με όλους τους συντοπίτες τους αποδεικνύουν κάθε μέρα όλο και περισσότερο την αξία της μαχητικής, ανυποχώρητης στάσης, ακόμα κι όταν πρόκειται για την ευθεία αντιπαράθεση με ένα ολόκληρο στρατό επιβολής του νόμου των αφεντικών.

Οι μαθητές κι οι μαθήτριες της Ιερισσού ήρθαν αντιμέτωποι με το μέλλον που επιφυλάσσεται σε όσους αντιδρούν, παύνοντας μέρος στις συγκεντρώσεις και τις πορείες ενάντια στα μεταλλεία, τρώγοντας τα χημικά και το ξύλο των ένστολων δολοφόνων, αντιμετωπίζοντας προληπτικές προσαγωγές και κλήσεις για ανάκριση, λήψη DNA, απαγωγές κι εξευτελισμούς. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν οι κλήσεις σε 2 μαθήτριες Λυκείου, 15 και 16 ετών για κατάθεση (αναφορικά με το σαμποτάζ στο εργοτάξιο στις Σκουριές), γεγονός που οδήγησε τους συμμαθητές τους στην απόφαση να κλείσουν το σχολείο τους ως ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στην κρατική τρομοκρατία. Παράλληλα, το πρωί της 7 Μάρτη πάνωπλες ομάδες κάθε λογής μπάτσων εισέβαλαν στο χωριό αποζητώντας τη ρεβάνς για τον εμπρησμό του εργοταξίου και των μηχανημάτων της εταιρίας λίγες μέρες νωρίτερα. Οι κάτοικοι κινητοποιήθηκαν αμέσως στήνοντας οδοφράγματα, δηλώνοντας έτσι ότι δε θα επιτρέψουν στα ΜΑΤ να μπουν στο χωριό. Τα ένστολα καθάρματα απάντησαν με τόνους χημικών, μη διστάζοντας να πνίξουν κι ένα ολόκληρο σχολείο με δακρυγόνα. Αποτέλεσμα της αστυνομικής επίδειξης ισχύος ήταν ο τραυματισμός ενός μαθητή και η δημιουργία μιας άνευ προηγουμένου ατμόσφαιρας, με πολλά παιδιά να αντιμετωπίζουν αναπνευστικά προβλήματα.

Οι αντιστάσεις, ωστόσο, των μαθητών και μαθητριών, δεν κάμφθηκαν. Στις 22 Μάρτη διοργανώθηκε μεγαλειώδης μαθητική πορεία στον Πολύγυρο Χαλκιδικής, με συμμετοχή εκατοντάδων νέων που βροντοφώναζαν ενάντια στην κρατική βία και καταστολή, ενώ 3 μέρες αργότερα, στην παρέλαση της 25ης Μάρτη μαθητές και μαθήτριες πορεύτηκαν με νησιωμένες τις γροθιές τους, δηλώνοντας ότι ο αγώνας συνεχίζεται και τίποτε δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στο δρόμο τους.

Πράγματι, λοιπόν, αυτό που λάμπει στα χωριά της Χαλκιδικής δεν είναι τα κοιτάσματα χρυσού που επιχειρούν να εξορύξουν, αλλά οι καρδιές των κατοίκων, που κρύβουν μια ανείπωτη φλόγα μέσα τους, μια φλόγα έτοιμη να ξεσπάσει και να σαρώσει τα πάντα στο διάβα της. Γιατί όταν πρόκειται για την ίδια μας τη ζωή, δεν μπορούμε να κάνουμε εκπτώσεις. Γι' αυτό ακριβώς κι ο αγώνας αυτός δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ως ένα μεμονωμένο γεγονός, περιχαρακωμένο στα τοπικά του όρια. Απλώνει τις ρίζες του σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, εκεί που κάθε φορά οι άνθρωποι οργανώνονται, αντιστέκονται και αντιδρούν ενάντια στην εκμετάλλευση και τη λεηλασία της φύσης και των ζώων μας.

Πήρε το αντί σου κάτι για το σχέδιο «Αθηνά»;

Ήρθε, λοιπόν, η ώρα για άλλον έναν υπουργό παιδείας ν'αφήσει το όνομά του στην ιστορία για τις μεγάλες μεταρρυθμίσεις που προωθεί. Αυτή την φορά, τα εμπνευσμένα σχέδια υπουργού -κυβέρνησης πήραν την κωδική ονομασία «σχέδιο Αθηνά» και, σύμφωνα με τα παπαγάλακια τους, πρόκειται για την μεταρρύθμιση που «θ'αλλάξει τον καταστατικό χάρτη της παιδείας!». Αλήθεια, πόσες φορές ακούσαμε αυτήν την φράση για τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις που προωθούνταν τα προηγούμενα χρόνια; Τι να πρωτοθυμηθούμε; Τον Κοντογιαννόπουλο στις αρχές του 90' που 'θελε να φορέσει ποδιές στις μαθήτριες; Τον (κάτσε καλά, Γεράσιμε!) Αρσένη που βάλθηκε να μετατρέψει το λύκειο σε ένα απέραντο εξεταστικό κέντρο; Την Μαριέττα Γιαννάκου (...τις καταλήψεις άκου!...) που 'θελε το πανεπιστήμιο να μοιάζει με μια μίξη επιχείρησης και στρατοπέδου; Ή την Αννούλα Διαμαντοπούλου που πήρε σβάρνα την δευτεροβάθμια εκπαίδευση πετσοκόβοντας θέσεις εκπαιδευτικών, χρηματοδοτήσεις και ολόκληρα...σχολεία;

Και εν έτει 2012-13 ήρθε η ώρα του Αρβανιτόπουλου να μείνει στην ιστορία!

Το δόθεν ρηξικέλευθο σχέδιο Αθηνά, όπως και όλα τα προηγούμενα, δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να προωθήσει περαιτέρω την εντατικοποίηση των σπουδών, την επιβολή διδασκτρών, την πειθαρχία και τον ανταγωνισμό μεταξύ των φοιτητών/τριών ως δομικά χαρακτηριστικά της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Κι όλα αυτά ενώ το ελληνικό κράτος λόγω «οικονομικής κρίσης» αποσύρεται από την χρηματοδότηση της «δημόσιας δωρεάν παιδείας» (ανεπιθύμητα έξοδα, βλέπεις...) και, ουσιαστικά, μετατρέπει τα πανεπιστήμια σε επιχειρήσεις όπου η παρεχόμενη γνώση ελέγχεται πλήρως από μια δράκα τεχνοκρατών, σύμβουλων επιχειρήσεων και εντεταλμένων του Υπουργείου (Συμβούλια Διοίκησης τα ονόμασαν!).

Άλλωστε, πίσω από τις περίφημες «συγχωνεύσεις» σχολών κρύβεται η κατάργηση σχολών και τμημάτων που θεωρούνται «μη αποδοτικές» καθώς και οι απολύσεις χιλιάδων, συμβασιούχων κυρίως, εργαζομένων στα πανεπιστήμια (διδασκικό/διοικητικό/ερευνητικό προσωπικό). Ταυτόχρονα, χιλιάδες φοιτητές αναγκάζονται όχι μόνο ν' αλλάξουν σχολή και γνωστικό αντικείμενο αλλά τους επιβάλλεται και η μετακόμιση...σ'άλλη πόλη ώστε να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Μηχανογραφικά, μετακομίσεις, προσαρμογή σε νέο περιβάλλον, παρέες, δουλειές, για έναν φοιτητή πετάγονται με τη βία στα σκουπίδια στο όνομα του «οικονομικού εξορθολογισμού»!

Επίσης, η πολυπόθητη «ανταγωνιστικότητα των ελληνικών πανεπιστημίων έναντι των ξένων» επιβάλλει την ευθυγράμμιση του πανεπιστημίου στις ορέξεις της αγοράς και των επιχειρήσεων μέσα από την περίφημη «σύνδεση πανεπιστημίου-αγοράς εργασίας». Τα ελληνικά πανεπιστήμια πρέπει να βγάλουν «χρήσιμα προϊόντα» για την αγορά εργασίας, δηλαδή πειθαρχημένους, αναλώσιμους και χωρίς δικαιώματα πτυχιούχους-εργαζόμενους έτοιμους να «αξιοποιηθούν» όσο δεν πάει από τα αφεντικά. Πρέπει, όμως, τα «προϊόντα» να'ναι και λίγο «ελαττωματικά» ώστε σε περιόδους λιτότητας και ανεργίας, όπως αυτή που ζούμε, τα αφεντικά να μπορούν να μας «αποσύρουν» για διαδικασίες update: επανακατάρτιση, συμβόλαια πρώτης απασχόλησης, πρακτική άσκηση και άλλες μορφές εργασιακής βαρβαρότητας που εξασφαλίζουν φτηνή εργασία και κέρδη για τους εργοδότες.

Και σ'ένα πανεπιστήμιο-επιχείρηση, πρέπει να εξασφαλίζεται η επιτυχία των επενδύσεων των ιδιωτών! Γιατί ένας ιδιώτης να επενδύσει σε μια σχολή αν δεν μπορεί να ελέγχει τι διδάσκεται σ' αυτήν; Γιατί μια επιχείρηση να ρισκάρει τα λεφτά της σε μια σχολή που δεν βγάζει κάτι «χρήσιμο» γι' αυτήν; Έτσι, σχολές που θα κριθούν «μη αποδοτικές» θα κλείσουν, καθηγητές θα απολυθούν ως «αντιπαραγωγικοί» και φοιτητές/τριες που εντοπίζονται ως «απρόθυμοι ή ανίκανοι» θα πεταχτούν εκτός σχολών.

Όλα τα παραπάνω δεν αφορούν μόνο τα πανεπιστήμια. Αντίθετα, περιγράφουν συνολικά τις προσπάθειες του κράτους να παρέμβει με τη βία σ' όλες τις βαθμίδες του εκπαιδευτικού συστήματος και να το φέρει στα μέτρα του. Δωρεάν παιδεία γιοκ, καταργήσεις «ασύμφορων» σχολικών μονάδων, δύσκολη πρόσβαση στα πανεπιστήμια λόγω εξαντλητικών εξεταστικών, γνώση ελεγχόμενη και τυποποιημένη από διάφορα «Συμβούλια» άσχετα με την σχολική ζωή, άκρατος ατομισμός και ανταγωνισμός μέσα στους κύκλους των νέων. Και όσοι δεν πειθαρχούν και περισσεύουν απλά δεν θα χωρούν στις αίθουσες.

Στα μεγαλόπνοια σχέδια του Αρβανιτόπουλου και κάθε Αρβανιτόπουλου, ας δώσουμε τις απαντήσεις που εισέπραξαν και οι προηγούμενοι υπουργοί και τα σχέδιά τους: από τις μαθητικές/φοιτητικές καταλήψεις και τις συγκρουσιακές διαδηλώσεις τους μέχρι το μπλοκάρισμα οδικών αρτηριών από «μαθητικά μπλόκα» και τις πολύμηνες απεργίες δασκάλων και καθηγητών. Γιατί το ζητούμενο δεν είναι ένα πτυχίο, ο καλός βαθμός, μια θέση στο πανεπιστήμιο. Διακυβεύονται μερικά πιο σημαντικά πράγματα: η ζωή, η αξιοπρέπεια, το μέλλον μας.

Ο Μαυροπίνακας είναι μια συλλογική και αυτοοργανωμένη απόπειρα έκφρασης και επικοινωνίας μέσα και έξω από τις σχολικές αίθουσες. Θα τον βρείτε να κυκλοφορεί αδέσποτος μέσα κι έξω από τα προαύλια των σχολείων, στους δρόμους και τις πλατείες των γειτονιών του Βύρωνα, του Παγκρατίου, της Καισαριανής και του Υμηττού. Τα γραπτά που φιλοδοξούν να συμβάλλουν στη διάχυση του ανατρεπτικού λόγου μέσα στις παρέες και τις μαθητικές κοινότητες και η χέρι-με-χέρι κυκλοφορία του επιθυμεί να προκαλέσει ή και να συναντηθεί με την δραστηριότητα των μαθητών και των μαθητριών μέσα από αυτοοργανωμένους πυρήνες, ομάδες ή συλλογικότητες.

Ο Μαυροπίνακας δεν γουστάρει τις ιεραρχίες και τα κομματόσκυλα παντός χρώματος, τις αυθεντίες και τους ξερόδες. Δεν καταπίνει αμάσητο ότι του πλασάρουν, έχει δική του σκέψη και κριτική. Στην παρέα του χωράνε όλοι ανεξαρτήτως επίπλαστων (εθνικών, φυλετικών ή θρησκευτικών) διαχωρισμών. Δεν πάει με τίποτα αυτούς που χαλάνε τις παρέες: τον κάθε φασιστάκο ή ρατσιστή, μπάτσο ή στρατόκαυλο. Δεν ψάχνει για χορηγούς και σπόνσορες, κυκλοφορεί όσο και όποτε μπορεί με βάση τις δυνατότητες της μικρής του τσέπης. Έχει περίεργα κολλήματα στο μυαλό του. Δρα και ενεργεί με βάση τις αξίες της αυτοοργάνωσης, της αλληλεγγύης, της εξέγερσης, της ελευθερίας.

Στο εσωτερικό του φιλοξενεί σκέψεις, ανησυχίες και απόψεις που αποτελούν προϊόν συλλογικής επεξεργασίας της Πρωτοβουλίας Αναρχικών/Αντιεξουσιαστών από τους Πρόποδες του Υμηττού. Στόχος του, όμως είναι να αγκαλιαστεί από όσο το δυνατόν περισσότερους μαθητές και μαθήτριες που τον γουστάρουν. Γι' αυτό το λόγο, είναι ανοιχτός στη συμμετοχή και θα υπάρχει πάντα χώρος για τον καθένα/καθεμία από εσάς που θέλει να βοηθήσει με οποιοδήποτε τρόπο: με ένα κείμενο ή ένα σύνθημα, ένα σκίτσο ή ένα κόμικ, έναν στίχο ή ένα ολόκληρο τραγούδι, με την καταγραφή ενός γεγονότος ή μιας ολάκερης ιστορίας.

Για επικοινωνία:
paarty123@yahoo.gr
paarty.squat.gr

**Πρωτοβουλία
Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών
από τους Πρόποδες του Υμηττού**
paarty123@yahoo.gr
paarty.squat.gr